

Izhaja vsak četrtek
in velja s poštnino vred
in v Mariboru s pošilja-
njem na dom
za celo leto 3 gld. — kr.
„ pol leta „ 60 „
„ četrť leta — „ 30 „
Naročnina se pošilja
eppravništvu v dijaškem
semenišču (Knaben-
seminar.)

Deležniki tisk. društva
dobivajo list brez po-
sebne naročnine.

SLOVENSKI GOSPODAR.

List ljudstvu v poduk.

Posamesne liste
prodaja knjigar Novak
na velikem trgu
po 5 kr. — Rokopisi
se ne vračajo, nepla-
čani listi se ne spre-
jemajo. —

Za oznanila se pla-
čuje od navadne vrsti-
ce, če se natisne en-
krat 8 kr., dvakrat 12
kr., trikrat 16 kr.

Francoske republike novi predsednik.

Francozi so najnemirnejši ljudje na svetu. Nobeno se obstoječe vlade in vladarjev tako hitro ne naveliča, kakor ravno francosko. Premembe jim je večno treba, kakor ribi vode. Kedar jim kdo predolgo vladari, pa ga ubijejo, preženejo, odstavijo ali k odstopu prisilijo. Kralja Ludvika XVI. so zaklali, Karola X. in Ludvika-Filipa iztali, cesarja Napoleona I. in III. odstavili, pred-
sednika Thiersa in sedaj Mak-Mahona tako žnja-
vili, da sta sama se odpovedala predsedništvu. Slednji je to storil v četrtek 30. januarja t. l. in
zbornica poslancev se je takoj združila s stare-
šinstvom in skupno izvolila novega predsednika,
advokata po imenu: Grevy, ki je rojen l. 1813.
tedaj uže 66 let star.

Liberalci vseh dežel, narodov in jezikov se tega močno veselijo. Pravijo: sedaj je republika na Francoskem za vselej utrjena, noben kralj, noben cesar ne bo kedaj več Francozem ukaževal, za-
naprej bode Francija uživala mirno in brez strahu
pred kakim samovladarskim prevratom — zlato
svobodo pri vsestranskem napredovanju! Mogoče,
a verjetno to nikakor ni. Kajti po odstopu Mak-
Mahona ni prišlo ljudstvo sploh do veljave, ampak
le ena, to pa liberalna, stranka. Ta stranka pa
se je povsod in vselej pokazala kot najiskrenejša
zatirovalka verske svobode in najplodniša mati
svobodam, ki so celemu ljudstvu, državi, rodbini,
zasebnikom, zlasti ubožnejšim ljudem in delavcem
na škodo, n. pr. svobodno odušstvo itd. Liberalci
povsod, kder zavladajo, izmislijo neizrečeno veliko
novih uradov in tako sebi in svojim pristašem po-
magajo do mastnih služeb brez ozira na ljudstvo,
kójemu dače in bremena povekšavajo, dokler pod
njimi ne sklepne ali se pa v krvavej revoluciji ne
vzdigne zoper svoje tlačitelje. Tako je zadnje
stotino let bilo in bo sedaj tudi ter prišlo do revolucije,
to pa tako strašne, kakorsne še menda svet videl
ni. Bati se je socijalistične revolucije blizu take,
kakorsno so zanetili divjaki in divjakinje, ki so
l. 1871 nadškofa v Parizu zaklali in mesto poži-

gali. Takrat je vojska še storila svojo dolžnost
in upor v Parizu zatrla. Ali sedaj, ko je Mak-
Mahon odstopil, začeli bodo vojsko pridobivati za
socijalistične nauke, dali njej bodo freimaurskih
in socijalističnih generalov in oficirjev in potem
je predren poslednji jez, socijalistična revolucija
lahko poplavi celo Francijo, tem bolj ker je uže
videti, da bodo sedanji liberalni mogotei ondi za-
čeli „kulturno borbo“, t. j. preganjanje in zatiro-
vanje katoličanstva!

Mak-Mahon bil je od konservativnih poslan-
cev izvoljen za predsednika. Ali iz strahu pred
Bismarkom, ki je liberalce podpiral, dal je tem
tako slobodno po deželi rovat, da so konservativci
večino zgubili, najprej v zbornici poslancev in ne-
davno tudi v zbornici starešinstva. Vedno dalje
so porivali sedaj Mak-Mahona in naposled tirjali,
naj odstavi 4 pridne generale. To mu je bilo
preveč in je rajše odložil predsedništvo. Konser-
vativci so zgubili slednjo zaslonbo, liberalni frei-
mavreri pa sedaj lahko začnejo razkristijanjenje
Francozev in nadelovanje pota socijalizmu in ko-
nečno socijalistične revoluciji, ki bo se ve tudi
francoskej republiki naredila — konec!

Papeževo pismo proti socijalistom.

III. On namreč, ki je vse ustvaril in vlada,
je v svojej modrej previdnosti uravnal tako, da
to, kar je najspodnjega po srednjem, in kar je,
srednjega, po najgornjem — vsako k svojemu na-
menu pride. Kdor tedaj je hotel, da celó v ne-
beškem kraljestvu naj bodo vrste angeljev, med
seboj razločne, in eni drugim podložni, kakor je
tudi postavil razne stopnje redov in različnost
služb, ter niso vsi učniki, ne vsi pastirji (1. Kor. 12),
enako je v državljanskem družbinstvu uravnal več
stanov, ki so v časti, pravicah in moči med seboj raz-
lični ter da je država — kakor Cerkev — eno telo, ki
obsega več udov, — eni imenitniši mimo drugih, pa
vsi med seboj potrebni in skrbni za občinski bla-
gor. Da pa bi vodniki narodov sebi podeljeno
oblast rabili v spodbudo in ne v razdjanje, Cerkev

silno primerno spominja, da tudi poglavarja čaka ostrost najvišjega Sodnika in z besedami božje Modrosti v božjem imenu kliče vsem: Nastavite ušesa vi, ki čez množice gospodujete in si dopadate v trumah narodov; ker Gospod vam je dal oblast, in mogočnost Najvikši, kateri bo vaša dela preiskoval, in vaše misli pregledoval. . . Zakaj naj ostrejši sodba se godi njim, ki so predpostavljeni. . . Ker Bog ne bo nikomur gledal na obraz, in ne bo se bal mogočnosti nobenega, zakaj on je nizkega in mogočnega ustvaril, in za vse enako skrbi; mogočnejših pa močnejše trpljenje čaka. (Modr. 6.) ako pa bi vendar katerikrat knezi oblast rabili predrzno in čez mero, nauk katoliške Cerkve ne pusti samovoljno zoper nje se vzdigovati, da se mir in red še hujše ne razdira in družbinstvo še večje škode ne trpi. Ako bi prišlo do tega, da se nobenc drugo upanje ne kaže več, uči ona, da naj se z zaslugami krščanske potrpežljivosti in z živimi prošnjami k Bogu pomoč pospešuje. Ako sklepi postavodajavcev in knezov kaj zapovejo, kar božjej ali natornej postavi nasprotuje, opominja čast krščanskega imena, dolžnost in apostolski nauk, da moramo bolj Bogu kakor pa ljudem pokorni biti. (Dj. ap. 5. 29.) Cerkve blaženo moč pa, koja meri na najbolje uravnanje in ohranjenje občinske družbe, mora čutiti in skušati tudi domača rodbinska družba, ki je podlaga vsakej državi in vsakemu pravu. Veste namreč, častitljivi bratje, da prava razmera tega družbinstva se po tirjatvi natornega prava v prvo opira na nerazrešljivo zvezo moža in žene, in se spolnuje z medsebojnimi dolžnostmi in pravicami med starši in otroci, med gospodarji in služebniki. Veste tudi, da po zahtevah socializma se ta zveza skorej čisto razreši; in ako se nam zgubi trdnost, katero (ta zveza) iz verskega zakona zajema, nij drugače mogoče, kakor da odjenjuje celó oblast staršev do otrok, in dolžnosti otrok do staršev.

Nasproti pa Cerkev uči, da po vsem častitljivi zakon (Hebr. 13), ki ga je Bog sam uže v začetku sveta za razširjanje in ohranjenje človeškega rodu postavil in za neločljivega določil, je postal še trdnjši in svetejši po Kristusu, ki mu je podelil vrednost zakramenta in je hotel, da bodi podoba njegove zveze s Cerkvijo. Tako tedaj, kakor je Kristus po nauku apostolovem (Ei. 5) glava Cerkve, tako je mož glava žene, in kakor je Cerkev podvržena Kristusu, ki jo z najčistejšo in vedno ljubeznijo obsega, tako naj bodo žene svojim možem podložne in le-ti nasproti naj jih z zvesto in stanovitno ljubeznijo ljubijo. Enako Cerkev uravnava očetovsko in gospodarsko oblast, da otroke in služebnike more v strahu ohraniti, pa vendar mere ne presega. Zakaj po katoliških pisnih se v starše in gospodarje izteka nebeškega Očeta in Gospoda oblast, koja torej od njega jemlje ne le svoj začetek in moči, ampak tudi

svojo natoro in lastnijo. Torej apostol opominja otroke, da naj bodo pokorni staršem svojim v Gospodu ter naj spoštujejo očeta in mater, koja je prva zapoved v obljubi. (Ef. 6.) Staršem pa zapoveduje: In vi očetje, nikar ne dražite svojih otrok k jezi, temuč redite jih v podučevanju in svarjenju Gospodovem. (Ef. 6.) Dalje pa pred služebnike in gospodarje ravno ta apostol stavi božjo zapoved, da morajo pokorni bititelesnim gospodarjem kakor Kristusu, da jim morajo služiti z dobro voljo, kakor Gospodu; uni pa morajo opustiti žuganje, vedoč da je on Gospod vseh v nebesih, in da pri Bogu nij zunanje veljave ljudi. (Ef. 6.) Ako bi vse to po božji volji spolnovali vsi posamezni, ktere tiče, bi v resnici bila vsaka družina nekaka podoba nebeške hiše, in prelepe od tod izbajajoče dobrote bi ne ostale le znotraj med domačimi sténami, temuč obilno na države bi se izlivalo.

(Konec prih.)

Gospodarske stvari.

Kako ravnati pri nakupovanju mladih sadnih dreves, da se kupec škode obvaruje.

M. Prvi pogoj dobre in vspešne rasti mladih nasajenih sadnih dreves so zdrava, lepo raščena sadna drevesa sama, ki imajo primerno lepo krono, krepko, gladko deblo, in primerno košate in obilne korenine. Kdor si toraj sadna drevesa sam prireja, kar je vsakemu umnemu kmetovavcu kar najvročejše priporočati, naj toraj gleda, da imajo njegovi tejenčeki gori navedene lastnosti. Kdor si jih pa kupuje, ta naj si jih le v takih drevesnicah naroča, ki so zanesljive in imajo tudi dober sloves po deželi. Od takih prodajačev, ki drevesa na sejem na prodaj nosijo, drevesa kupovati celo ne kaže, zlasti, če prihajajo taki možaki iz ptujih neznanih krajev. Drevesa takih prodajačev so včasih po tri do štiri nedelje že iz zemlje vzeta in posebno tanke koreninice tako imenovane vlaknate korenine, ki najbolj pripomorejo, da se drevo prime in vspešno raste, so se skoraj že večidel na zraku posušile. Če taka drevesca v poskušnjo na korenini nekoliko narežeš ali skorje na debelu z nohtom nekoliko razščiipneš, se ti bode oboje, korenina in deblo, lepo zeleno in sočno pokazalo. Vendar pa taka znamenja niso zanesljiva, kajti prodajač postavlja drevesca pred tržnim dnevom vsakokrat v vodo in tako drevesa nekakšno zeleno frišnost ohranijo, ki pa je prav za prav že brez moči in življenja. Pa tudi, kar se drevesnih sort tiče, se na take prodajače ne gre čisto nič zanašati. Večidel imajo le bolj take sorte, ki hitro rastejo in močno deblo narejajo. To pa je ravno, kar naj bolj kupce moti in pa še nizka cena. Ko pa taka drevesa pridejo enkrat v nošnje, je večidel cel sadovnjak poln malovrednega sadu, ki je k večemu

le za pijačo, namesto pričakovanega zlahtnega sadja, za katero bi lahko lep denar skupil. Včasih so pa drevesca, od potujočih prodajalcev kupljena, popolnoma divjaki in še požlahtnjeni ne. Na spodnjem koncu se vidi nekakošna klobasa, ki je podobna zarezu, kakoršen se dela pri požlahtnjevanju, ki pa ne izvira od požlahtnovanja, ampak le od neke zareze, ki se je nalašč v deblo divjakom vrezala. Svetovati je tudi kupljena sadna drevesa rajši za nekaj krajcerjev dražje plačati in ne toliko gledati na nizko ceno, ampak na lepo in krepko raščena drevesca. Drevesa, ki so slabega debela, bolj podobna tankemu naglo raščemu protu kakor pa močnemu drevescu, drevesa, ki imajo raztrgano ali razpokano skorjo, lišaje ali mah zaraščen po deblu, kar je vsakokrat znamenje, da so drevesca predolgo časa v drevesnici stala, drevesa, ki so zakrivljena, pohabljen ali kriva in imajo le par debelih krevljastih korenin brez vlaknatih, t. j. tenkih korenin, dalje drevesa, ki imajo le kratke, in slabotne mladike v kroni, sem ter tje se pokaže na njih že rodoviten les, taka drevesa niso za sajenje sposobna. Ko bi se komu iz kake drevesnice taka drevesa poslala, brž naj jih pošlje nazaj. Iz tako slabih rejenčkov ne postane nikdar dobro kaj vredno drevo, nikdar ne bode sad nje gov lastniku posebno veselje delal. Poglavitno pazko bomo morali pa obračati na to, da bodo kupljene drevesne sorte tudi take, da našim željam ustrezajo, pa da so tudi našim razmeram primerne. Kdor do kake drevesnice, iz ktere si drevesc naroči, nima zaupanja, da mu je res tudi taka drevesca poslala, kakoršna je zahteval in kakoršna bi po zagotovilu drevesničnem tudi res biti morala, ta bode najbolje storil, ako posajena drevesa drugo leto zopet s takimi sortami prevzlahtni, katerih si želi. Tako ravnanje je pa mudno in vspeh negotov. Pa tudi zanesljivih cepičev, kdor jih nima sam na vrtu, je težko dobiti. Kdor si misli drevesca za sajenje naročiti, si jih ne sme še le tik pred posajanjem spomladi kupiti, ampak o pravem času; najboljšje je jih že jeseni naročiti, da so potem spomladi o potrebi brž pri rokah. Jih že jeseni iz drevesnice podreti in čez zimo v prst dobro zakopati je tudi sem ter tje navada, ali nevarna je in ne priporočati. Kolikor prej si kdo drevesc iz ktere drevesnice naroči, toliko močnejša, boljša, izbranejša in večidel tudi po želji jih bode dobil; kolikor delj kdo z naročbo odlaga in se mudi, toliko manj jih bode drevesnica imela na izbiranje in po toliko slabejših, ki so že večidel drugim ostala, bode morala seči, da naročevalčevi želji vstreže. Navadno so tudi vse boljše sorte o tem času pokupljene.

Brž ko naročena drevesca pridejo na namenjeno mesto, se morajo iz zavrtkov vzeti in do časa, ko se imajo saditi, v prst dobro zagrebsti. Ko bi se bila drevesca vsled dolgotrajne vožnje nekoliko posušila, se cela drevesca korenine in deblo gori do krone v vlažno prstjo zagrebejo. Ko bi

bila drevesca med vožnjo nekoliko omrznila, se ne smejo, brž ko pridejo iz zavrtkov vzeti, ampak pustiti se imajo, dokler se nekoliko otajajo in sicer na takem kraju, v katerem ni mraza. Seveda se taka drevesca ne smejo v zakurjene izbe ali zelo tople kleti zanesti, ker ni mraz vzrok, da se zmrznjena rastlina pogubi, ampak prenaaglo otajanje zmrznjene rastline. Kdor se bode pri nakupovanju mladih sadunosnih drevesc in pri njihovem posajanju povedanih ravnil spomnil in se jih držal, ne bode se pritoževal o slabo kupljenih in nevspešno rastočih sadunosnih drevesih.

Čas je si zlahtne cepiče rezati.

M. Čas je prišel, ko si mora sadjerejec za spomladansko požlahtnovanje, za zimsko je itak že večidel prekesno, narezati cepičev. Letošnja zima je bila za to delo do sedaj še popolnoma nasposobna. Ali je snežilo, ali deževalo, ali je zmrzovalo, da je drevje pokalo ali pa je pokrivala gosta megla hribe in doline tako, ko bi bil nož v njo vteknen lahko v nji obtičal. Naj boljši čas za to delo je meseca novembra noter do konca februarja, ako ni že v zadnjem mesecu pretoplo vreme tako, da sokovi že začno po drevju po času krožiti. Dan mora biti solnčen, lep, miren brez vsega sreža po drevju. Vzame se za to opravilo oster nož ali pa dobre škarje. Rezati se morajo cepiči bolj na solnčni strani ne pa na severni. Vreže se cepič tako, da na njem še jedno ali dve oki na starem lesu ostanete. Pogosto se še nahaja med seljskimi sadjerejci dandanašnji kriva misel, da se potrebni cepiči ne smejo iz drevesa rezati, ampak le lomiti in sicer, da še vedno nekaj starega lesa na njem ostane. Ali s takim lomljenjem cepičev se drevesu velika škoda nareja. Prelomljeno mesto na mladiki se ne zaceli in ne zaraste. Iz tega izvira cel kup drevesnih bolezni, ki vzročujejo, da se cela krona drevesu spridi, ali pa še celo drevo konec vzame. Če se odrezan cepič v zemljo vtakne, tak cepič delj časa črstev ostane, ko pa odlomljeni, ker gladko prirezana stran lagljeje vlago v se vsisava ko pa lomljena. Poslednja začne rada gnjiti. Star les se ne more za cepljenje porabiti, če tudi še staronavadniki cepiče s starim lesom vred v divjake pocepajo. Za požlahtnjenje najbolj sposobni cepiče so tisti, ki so za gosje pero debeli. Preslabi se ne primejo radi. Od črešenj se morajo cepiči imeti, če le mogoče od krepkih mladih dreves, ker so na starejših drevesih mladike prekratke in včasih vse polne cvetnih popkov. Varovati se je tudi cepičev od rakovih in bolenih dreves ali od takih, ki so polna krvnih uši. Kdor jih pa mora od takih jemati, naj jih pa ne zamudi z vinskim cvetom, špiritom, lepo oprati. Hranujejo se najbolje na senčnatem mestu v vrtu ali v kleti v zmerno vlažnem pesku.

Sejmovi. 10. febr. Konjice, Pilštanj, Radgona; 12. febr. Gomilica; 13. febr. Gradec (Lager-

gasse); 14. febr. Rače, Sevnica, Ponkva, Brežice, Žavec, Wettmanstätten.

Dopisi.

Iz Maribora. (Proračun okrajnega zastopa — razpor pri učiteljstvu.) Proračun za l. 1879. je nov dokaz, da bodo okrajne doklade zmiraj večje postajale, dokler bodo liberalni nemškutarji v njem lepo sami komandirali in drug drugemu roke umivali. Kajti od leta do leta rastejo okrajne doklade, lani bilo je 9 % dosti, letos pa 10 % premalo. Kajti lani so na 222.004 fl. predpisane direktne dače vrgli okrajne doklade 19963 fl., kar je z doneski dežele za okrajne ceste vred itd. znašalo 25.557 fl. tako, da še je v okrajnej blagajnici ostati imelo 17 fl. Letos pa okrajni zastop, kder imajo veljavno besedo Seidl-Wretzl-Girstmajerjevci itd. tirja mnogo več, namreč **29.704 fl. II kr.** ter hoče 10 % doklade naložiti na direktno dačo tako, da še bo 207 fl. zmanjkalo. Gospodje Seidl-Wretzl-Girstmajerjevci hočejo tedaj letos okrajne doklade in torej dače pomnožiti za celih **4147 fl.** Ali ti može ne vedó, da so uže dosedanji davki presilni? Ali jim ne pride na pamet, da je skrajni čas varóno gospodariti, stroške kréiti, dače manjšati, bremena davkeplačilecem polajšati! No, in če tega še ne vedó, tedaj pa sami kažejo, da za zastopnike ne sodijo; naj se ne štulijo in ne porivajo več tako hlastno v zadeve, katerim niso kos; naj se rajši poskrijejo in dajejo prostor možem, ki se bodo ubogih davkeplačilcev vendar uže enkrat usmilili in gospodarili tako, kakor možnja kaže! Čestite bralce „Slov. Gosp.“ v mariborskem okraju pa prosimo, naj sledeče številke drobno pregledajo, ž njim znanimi razmerami zvesto primerjajo in nam poročajo, če se jim kde kaj predrago ali celó nepotrebno zdi. Okrajni potroški so tako nastavljeni: plača okrajnemu pisarju 500 fl., plača okrajnemu cestnikarju (Strassenmeister) 360 fl., voznina ogledovalcu cest [kdo je ta?] 500 fl., plača za okrajno uradnico 432 fl. 13 kr. [Stanovanje precej drago pa hišni gospodar g. Geisteiger ne najde krajcerjev, da bi polomljene šipe dal nadomestiti z novimi], plača za nekov magazin 40 fl. za pisarijske potrebe 200 fl. [Ali tu z zlatom pišejo?], pet štipendij (120 fl. vsaka) za učence na vinorejske šoli 600 fl. štiri štipendije (150 fl. vsaka) za učiteljske pripravnike v Mariboru 600 fl. za razne (?) šolske stroške 100 fl. okrajnim siromakom [kdo so ti?] 200 fl. Jako drage so nam ceste namreč: sv. Juri 2567 fl., Langenthal 3701 sv. Lenart 4310 fl. potem Plač 476 fl. Svičina 351 fl. do železniške postaje Pesničke 43 fl., Jarenina 937 fl. sv. Jakob 730 fl. Wurmberg-Ciglence 1851 fl. Ptuj 413 fl. Frauheim-Slivnica 624 fl. Ruše 1988 fl. Selnica-Ruše 102 fl., Gersdorf 105 fl. Jodlberg 888 fl. sv. Lovrenc 4003 fl. Velka 1416 fl. Melje-sv. Peter 942 fl. Konečno še pa zopet opomnimo, da iz objavljenega proračuna v „Marburg-Zeitung“

ni razvidno, zakaj in kako se je lani potrošilo 3000 fl. iz hranilnice izposojenih, tudi ni jasno, kam gre denar 1600 fl., ki ga na leto daje poslopje in vrt „stari Kreissamt“? Kajti med raznimi dohodki (Verschiedenes) je samo 100 fl. napovedanih? — Veliko hrupa naredil je v Mariboru razpor med g. dr. Elšnikom, ravnateljem na pripravišču, in med g. Habjaničem, ravnateljem mestne dekliške šole. Prvi je prišel v pisarnico slednjega in tirjal kot inšpektor predloženje dnevnika, česar drugi ni storil. Nastane prepir in naposled se je, kakor pripovedujejo, še s stoli udrihalo. Ropot je bil tolik, da so deklice in učiteljice iz šole pribežale gledat. Ko je mestni župan to izvedel, je takoj dr. Elšnika odstavil od inšpektorata. Ker je pa dr. Elšnik od ministerstva postavljen za inšpektorja, se bo dr. Reiser bržčas tu tako opekeli, kakor pri Slomšekovej svečanosti, ko je hotel pridganje v stolnej cerkvi prepovedati. To je menda sam čutil, ker je svoje djanje baje opravičeval (motiviral): „als Polizeibehörde, um einer nochmaligen Prügelei vorzubeugen“, t. j. zdelo se mu je potrebno dr. Elšnika odstaviti brez odloga, da bi opetni tepež zabranil. G. Habjanič se pa zagovarja s tem, „ker učiteljica, hčerka Elšnikova, v šolo dohajati opušča, češ, da je bolena, a med tem pa na ledu drska!“ Vsa nevkretna reč je sedaj pred višjimi gosposkami.

Iz celjskega okraja. Ti nesrečni „Gospodar“ ti! Zakaj si povedal, da je baronovka teharskega beriča zapodila? Ko bi bil še povedal, zakaj ga je nagnala? Pa bodi ta novica sama zadosti. Kdo bi si bil mislil, da bi berič teharski tako priden dopisnik „Sl. Gospodarja“ postal?! Zadnji dopis o njem ga je tako razdražil, da so se mu mustači čisto oščetinili, župan bi bil skoraj ob pamet, ob-streljenemu lovcu so se pa začeli „šreteljni“ zeleneti. Teharski berič, njegov župan in vsi njegovi podložniki, so prebrisane glave ter hočejo dopisnika izvohati, da bi se nad njim maščevali. In res našli so ga, ali pravega ne. Sumničijo namreč tamošnjega g. nadučitelja. Lepo prosim, g. urednik, blagovolite naznaniti, da g. Gašpar Vrečar nij bil nikoli Vaš dopisnik o teharskih zmešnjavah beričevega županovanja. [Res, g. Vrečar nij bil naš dopisnik. Ured.] Zastopniki žl. Teharja se v srenjskeji hiši zberejo ter naprosijo kr. š. svet, naj bi ta pri okr. š. svetu prestavo g. učitelja poskrbel. Brez prič pa nobeden zatoženec obsojen in brez uzroka nobeden učitelj prestavljen biti ne more. Prva priča zoper učitelja tedaj tako izpové: „Mojemu sinu je bilo v šoli slabo, neka omotica ga je obšla, pa ne pred kratkim, ampak pred enim letom, — in g. učitelj ga je domu poslal!“ (Škoda, da nij kočije najel in ga dal domu peljati — pa v Teharjih nje menda nimajo). — Druga priča toži tako: „Učitelj je mojega paglavega „poba“ po prstih nakrhal; po postavi pa tepsti ne smeje — tedaj mora proč“. Tretji tožnik: „Učitelj je mojega sineka v šoli zaprl, to pa

vendar ni prav". Iskali še so drugih prič, celó stari, srenjski писаč je otroke izpraševal, je li g. učitelj v šoli res pretepaval. To pa še nij vse! Na to tožbo pride okrajni šolski nadzornik preiskavat. In koga je izpraševal o resničnosti tožbe? Šolarje! Eni so povedali, da je šiba v šoli pela, drugi, da ne; eni da je bil kateri kazni vreden, drugi, da ne. Odgovarjali so, kakor otroci. Kaj bo konec tej tožbi, se še ne vé; eno pa je že dognano: učiteljem v novej dobi pšenica ne cveti; kdorbodi se uže v nje zaletava in jim dela neprijetnostij! Po zdajnem odgojevanju le prepogosto zori sad malopridnosti in kljubovanja. — Vi slavni Lemberžani pa bodite potolaženi; dokler v Teharjih srenjski berič županuje, vas bodo Teharčani vgnali.

Iz Rogaca. (Lutrov. pogreb — premeščenje sodnije, — raznereči.) Dvoje dopisov je zadnje dni iz Slatine menda iz različnih peres došlo graškej „Tagesposti“, listu sovražnemu katoličanom in Slavjanom! Prvi dopis govori o nekem lutrovskem pogrebu, drugi o prošnji Slatinčanov za rogačko sodnijo. Slatinčanom na čast se sme reči, da je dopisnik le svoje osebno mnenje izustil, katerega mu drugi ne podpišejo. Kajti popolnem krivo je, da bi ondi ljudje hrepneli po lutrovskeji veri, kakor bi dopisnik rad dal svetu verjeti. Celó smešno pa je, ako se v svet trobi, da še ondi, kar svet stoji, ni bilo tako sijajnega pogreba, kakor takrat, ko je lutrovski pastor svojega mrtveca pokopal in mu na grobu pridgal tako, da je vse v solzah plavalo. Naših ljudij je le nekoliko nenavadne prikazni zijat priletelo in če sta 2 luterana potoke solz prelila, ganjena od pastorjevega govora, bodi njima! Ali druga je, kako to, da si luteranski pastor upa na katoliškem in tedaj blagoslovljenem pokopališču pridgati?

Druga reč pa zadeva premeščenje rogačke sodnije na Slatino, za kar se Slatinčani potegujejo in kar je občno nevoljo Rogačanov ponzročilo. Slatinčani so v občinski seji sklenoli za premeščenje prositi. Predstojnik g. Ažgan se posebno za to zanima. Reč bi imela kako važnost, ako bi celi okrajni zastop premeščenje tirjal in dalje, ako bi deželni odbor, oskrbnik Slatinskih toplic, se za sodnijo potegoval, kar pa se ni zgodilo. Uzrok zavolj stanovanja je prazen. Sicer pa je prizadevanje Slatinčanov starodavno: uže pred 10. leti so rogački tržani, bürgermeister Badl in drugi, prejšnjega c. k. namestnika v Gradcu prosili, naj se ne jemlje ozir na prošnjo Slatinčanov, na kar je c. k. namestnik Rogačanom rekel: „Idite, gospoda, mirno domov. Uradnije je treba od toplic odpravljati pa ne tje porivati“. Menda bo tako tudi zdaj obveljalo. — Pri nas se kmeti močno pečajo s podpisovanjem in oddajanjem menjic (Wechsel), sebi in svojemu gospodarstvu na največjo škodo. Kajti podpisujejo neizmerno lehkomišljeno, dajejo grozno velikih procentov, da le nekaj denarja na roko dobijo. Ali ko obrok menjici do-

teče, so zgubljeni. Prisiljeni so dovoliti še večjih procentov za podaljšanje menjice, ali pa pridejo na boben. Mnogo škodijo kmetom tudi zakotni писаči, pisma so za nič, denar za štempel in pisarijo pa kmetu iz žepa potegnjen. Čudno je tudi to, da se pri nas med kmetskimi ljudmi potepuje mnogo nemških novin [Katerih? Ured.], kojih vendar dobro ne razumevajo, čeravno jim je ena ali druga nemška besedica znana! Veliko boljše bi storili, ako bi si naročili „Slov. Gosp.“, ki je med vsemi slovenskimi novinami najcenejši list!

Politični ogled.

Avstrijske dežele. V soboto 8. febr. bode sedanje ministerstvo odstopilo in imena novih ministrov proglašena; državni zbor neče dalje zborovati in sklepati proračun za l. 1879 brez pravih ministrov. V tej hitrici bode pre grof Taaffe sestavil začasno ministerstvo, ki bo vodilo nove volitve za državni zbor in pot nadelalo pravemu ministerstvu pod grofom Hohenwartom. Tako poročajo dunajski listi; res pa je, da so se cesar dolgo pogovarjali s Taaffejem in Hohenwartom, ta pa s grofom Andrassyjem, ki je rekel: „meni je treba novih ministrov, novih poslancev, da bo Avstrija spomladi mogla dalje prodirati v Turško“. Vsled takih pogovorov drgeče vse strahu po nemško-liberalnem taborju in uže debele solze točijo, zakaj so se zavolj Bosne in Hercegovine tako neumno in brezuspešno zaletavali v Andrassyja. Nekateri ustavoverne novine kar poklekavajo pred njim in prosijo, naj jim še le enkrat pri volitvah z uradniki k zmagi pomaga! Ali ni to nesramno beraštvo? Če liberalci mislijo, da imajo oni prav, zakaj pa tedaj vzdihujejo po bregljah vladine podpore pri volitvah? Ne, nimajo prav, liberalni nauki so krivi in ljudstvo naj pri volitvah otrese vso liberalno jerobstvo! — Celovska zbornica kupčijska prosi, naj bi se Dalmacija, Bosna in Hercegovina sprejela v colninsko zvezo cele Avstrije, da bi ne bilo treba plačevati posebne colnine za blago, ki odhaja od nas v Bosno in prihaja od ondot k nam. Na Kranjskem hočejo srenjske pašnike razdeliti, kakik 300.000 oralov zemljišča. — Italijanski rovarji v Trstu pošiljajo gospam grozivnih pisem, v kterih jim žugajo z dinamičnimi bombami, če bi hodile v nemški „teater“ ali „kasino“. Glas se je raznesel, da bodo cesar meseca aprila slovesno sklenoli zborovanje državnega zbora ogerskega, ki bo tedaj moral mirovati do jeseni, med tem pa utegnejo naši vojaki mahnoti proti Solunu. Ogerska zlata renta je grozno propala, bati se je pograbljenja cerkvenega premoženja in še — kride! — Zagrebu nov župan je izbran Mrazovič.

Nova Avstrija. Kristijani so nezadovoljni, ker ne dobijo zemlje v svojo last, ampak morajo, kakor prej, mohamedancem „tretjino“ dajati. Sploh močna roka Filipovičeva se uže pogreša. Od papeža je

pa slavni Filipovič za osvobodjenje kristijanov prejel veliki križec reda sv. Gregorija. Pisma vojakom v Bosni pošilja redna pošta in se mora kolek plačati. General Jovanovič se je nad Zagreb, Reko in Mostar vrnil v Sarajevo.

Vnanje države. Kuga na Ruskem je znatno prenehala, vendar so povsod v bližnjih mestih ob Volgi potrebnih pomočkov priredili, vas Vetljanko do tal požgali, okoli drugih zakuženih vasnic in celo posameznih hramov kordon kozakov potegnili. Bismark hoče z veliko colnino angleškemu železju pot v Nemčijo zapreti. Francoski novi predsednik, advokat Grevy, dobil je od 713 glasov 563 in je izvoljen na 7 let. Prejšnji predsednik general Mak-Mahon je Pariz zapustil in se podal na svojo grajščino. Gambetta je postal predsednik zbornice poslancev! — Italijani vzeli so 90 milijonov na posodo za nakup orožja. V Milanu so uže 80 mrtvecev zažgali namesto pokopali. Kardinal Antonucci je umrl, papež pa bodo baje 21. febr. oklicali sveto leto. Činogorci bodo 8 febr. zaseli Spuž, Zabljak in Podgorico, če si Turki ne bodo premislili. Slovenec Hubmajer in drugi zbirajo Bolgare na planinah v Macedoniji, da mahnejo zmadletka nad Turka. Sultan je zbolel. Angležem v Afganistanu se je začelo slabo goditi. Oddelek generala Browna bil je naglo obkoljen tako, da so Angleži morali mesto Kost zapustiti, živež sožgati in se hitro pomeknuti nazaj. Jakub-Khan je mirovne ponudbe angleške strogo odbil. Šir-Ali, oče njegov, je pa baje umrl. Zoper Zulu-Kafre v Afriki so Angleži pričeli boj in 8000 mož je 12. jan. vdrlo v Centivojevo kraljestvo.

Za poduk in kratek čas.

Iz Gradea do Sarajeva.*

(Dogodki iz življenja vojaškega duhovnika v bosenski vojski l. 1878.)

IX. Od turškega Broda do Dervente je bila cesta še koj lepa, gladka, ravna; le pred Dervento pelje dobro uro navzgor in navzdol, da so se nam na vozovih skoro rebra polomila. Vročina je bila sila huda. Solnce je pripekalo, da smo zevali kakor gavrani, katerih je bilo povsodi dosta. Po njivah, zagrajenih s plotovi od suhega protja, je večjidel le kuruza rasla; drugega žita smo redko kje opazili. Bosansko polje je plodovito in rodovito, ali hudo zanemarjeno. Da bi bilo razumno obdelovano, prinašalo bi gotovo 2krat, 3krat toliko, kolikor donša sedaj. Imeli še menda nijsmo večje polovice dnešnjega marša za seboj, ko nas uže zasači noč. Bila pa je jasna in prijazna. Smel bi reči s bosanskim pesnikom Ljubomirom: Tiha nočca, sjajna mjesečina; — Mjesec žarkom odgovara suncu, — Vedra nočca danu bielomu; Slavulj pjeva, žuberkaše; — Svak uživa krasne noči dare . . . Semo tamo je brlela v kakej bajtici in se vedno utrinjala slaba lučica. Za cestoj pa so še kuili pastirji, ter pekli mlečnato kuruza. Nočno tihoto so najbolj kvarile žabe:

kreketuše in blebetuše. Vbirale so in se zbirale na vse pretege, pa se njim nij obneslo. Kedar so uže bile blizu skupaj, vzela je kje tam za grmom kaka razposajenka edno terzo više, ali pa je zakvakala v generalbasu: rag—reg—reg—rag, da nam je pogled in posluš jemalo. — Po prestanih velikih težavah prišumetalí smo v Dervento ob 1. po pol noči. Petelini so uže popevali juternico, sekundirali pa so njim psi, ščurki in drugi nemirni ponočnjaki. V sredi mesta smo ostali, ker nij bilo boljšega prostora najti. Od dneвне vročine hudo zdelani in utrujeni, polegí smo tam, kder je kateri raz voza stopil. Jaz sem koj na vozu zadremal s nekterimi tovarši. Ob 4. pa sem se moral iz voza skobacati, ker mi je vsled tesnobe ves život vtrnol. Zato se vzležem za cestni graben, da še počivam ostali čas. Tega ne smem zabiti, da je to noč ravno luna mrknila, katero lepo prikazen smo dolgo opazovali, da si zaspani in gondravi. O tem mrknjenju še bode pozneje pri Sarajevu zanimiv govor. Ko zjutra za rano vstanem, zapazim še le, kako lepo sosodstvo sem imel to nepozabljivo noč. Kakih 20 korakov od mene je ležala v plitvi jami krava, sivka z junčkom in teličko. V Derventi, kakor v obče v Bosni, prenočuje živina ob toplem vremenu zunaj na prostem, na ulicah, pred hišami ali v bližnji šumi. Za kožo, za mleko, za gnoj, sploh za vse, kar gre pri tem v zgubo, ne porajta z malim zadovoljeni Bosnijak. Po Derventi se je zjutraj živad po ulicah sprehajala, dokler nij došel razcapani pastir in jo pognal na pašnike. Iz globokega sladkega spanja me je prebudilo ob petih nevbrano vikanje mohamedanskega duhovnika — hodže — iz minareta majhne ždamije, tik ktere so stali naši vozovi. Na to čudno jutro vabljenje mohamedancev k molitvi podam se k vratam džamijskim. Prišli so 3 moževi, izuli „cipele“ ali „papuče“ pred pragom ter resno vstopili v mošejo, ki je bila uže na stežaj odprta. Sedli so na pete in jeli goreče moliti, t. j.: vsi 3 so drug proti drugemu kimali in nekaj meni nerazumljivega brbljali. Razsodil sem le toliko, da so večkrat isto molitev ponavljali. Ker nij bilo ne konca ne kraja, napotim se po mestu, da dobim kak grizlje na prazni želodec. Na vprašanje po „mehani“ ali oštariji, pelje me mlad Turčin skozi prav ozke, neprijazne skoro sumljive ulice v razdrapano, okajeno, sila borno „kučo“. In znotraj še le ta pogled! Vse je bilo v najgršem neredu, kakor v kakšnej drvarnici. Posodva je ležala neomita po kotih, in je kazala, kaj so prebivalci sinoči večerjali. Trije Bosnijaki so še smučali na golih klopih, da se je odmev po vsej sobi razlegal. Osupnile so me le mize in stoli, katerih nij bilo kder bodi v Bosni najti. Gospodar mi je rekel, da si je to pohištvo še le pri dohodu naše vojske oskrbel, in da so za temi „terpezami“ (mizami) uže sedeli imenitni gospodje kakor: dopisniki angležki, francoski in italijanski. Popil sem „findžan“ ali šalico bele kave, ktera se je le v tej kavarni za

došle Avstrijance pripravljala, Bosnjaki pijejo le črno. Če obiščeš prijatelja, spekel ti bode črne kave in ti postregel s finimi cigaretami. Povrnivši se iz „kafeožaka“ ogledam gredoč še drugo džamijo, okoli ktere je bilo mohamedansko pokopališče, zagrajeno z debelimi plankami. Hodža je ravno kar molil iz majhne knjižice na frišnem grobu. Prav za prav nimajo mohamedanci skupnih grobelj, nego večjidel pokoplje vsakdo svoje, kjer mu drago. Na gomile (turbe) postavita se 2 kamena, pri zglobovih in pri znožju in sicer za odrasčene večja, za otroke manjša. Nagrobnih napisov malo najdeš. Le pri odličnejših osebah kinčajo spomenik primerni izreki koranovi. Mrlič se ne pušča, kakor pri nas, nekaj časa v hiši, nego se takoj zanese na pokopališče. Moškega spremlja hodža, žensko pa njegova žena. Ko se zakrije grob, vrnejo se spremljevalci ritanski od nja. Ne vem, je li resnica ali laž, pa čul sem večkrat, da pri pogrebu duhovnik to le molitvo proti izhodi opravi: „Korkma, šašma, banabakma — Orda balvar, orda jakvar — Orda džaverlarvar — džauer vur šamar — džih ičeri“, t. j. „Ne boj se, ne plaši se, ne gledaj v mene, tam (v raju) ima meda, tam ima tudi masla. Tam je tudi džauer (kristijan); pritisni kristijanu zausnico, pa skoči v raj“. Pod džaurom razumi Turek kristijana, ali v tej kitici misli sv. Petra, ki je čuvar nebeških vrat. To bi svedočilo, da še po smrti ne bode mohamedanec kristijana pri miru puščal, se ve po njegovem mnenju. Koliko je istine na tej prečudnejši molitvi, naj razsodijo bolji prijatelji mohamedanskih ceremonij, jaz le toliko za gotovo vem, da hodža pri pogrebu vedno ponavlja: korkma — korkmago — ne boj se, ne plaši se, (ali pred kom naj ne bodi mrtveca strah, nijsem mogel zvedeti).

Ogledavši si tempel in groblje mohamedansko stopim s potoma v nizko, leseno kočico, kjer je na sredi sobe ogenj gorel in se kava pekla. Okoli ognjišča je čepelo 6 mohamedancev ali kakor se radi zovejo „turčinov“, ki so pušili čibuk in srečali ko oglinje črno kavo. V tej več nego prostej kavarni sredi Dervente popili so tudi drugi naši gospodje po več šalic Mokkine pijače ali kave. Priznati se mora, da je turška črna kava močna, dobra pa zdrava. Posrebal sem je na dan po 5, 6 in še više šalic; in morebiti ravno to je mnogo pripomoglo, da sem na dolgem in težavnem potovanju skozi Bosno ohranil kolikor toliko dovoljno zdravje. Derventa je majhno mesto z revnimi poslopji. Le semtrtje najdeš kako lepšo po novem slogu sezidano hišo. Katoličanov bode v Derventskeji župniji okoli 1500. Oni imajo prav siromašno majhno kapelico za cerkvo. Župnija je še le l. 1872. samostalna postala; prej je bila samo „ekspozitura.“ Vse hvalevredna je dekliska šola, katero vodijo usmiljene sestre — l. 1870 po prizadevanju sedanjega apostolskega vikarija Paškala Vujčiča vpeljane — na veliko korist in spod-

budo krščanskim Bosnjakom. Fantiče podučuje župnik. Mohamedanov v tem okraju nij posebno ogromno število, več je neki grško-iztočnih kristijanov. Od Dervente smo se poslovili ob 7 uri.

(Dalje prihod.)

Smešničar 6. Pridnej deklici je pri pisanju iz peresa kanilo. Deklica vsa prestrašena zakriči: joj, svinja, svinja! Učnik: „Tako ne rečeš prav; reci madež sem naredila.“ Dva tedna pozneje reče učnik: Nežica! kje si pa včeraj bila? Nežica odgovori: Odpustite gospod! sem bila doma. Oče so madež zaklali. Bl. Tomine.

Razne stvari.

(Svitli cesar) so 500 fl. darovali za stavljenje nove šole v Račah maribor. okraja.

(Birmovanje) bo letos v breškeji, gornjegraškeji, št. lenartskeji in ptujskeji dekaniji. Tako vsaj beremo v „Slov. Narodu“ in „Danici“.

(Od gorn. sv. Kungote) poizvemo, da je tamošnji mlinar na Pesnici, Janez Lopič, 27. jan. utonil, ko je jez zapiral, dva dni potem so pa tatovi v cerkvo skoz železjem pregrajeno okno vlezli; pa odnesli niso nič, ker niso našli nobenih denarjev, katerih so bržčas iskali.

(Plaz zasul) je 28. jan. v Kotičah na Koroskem 6 oseb in vse usmrtil.

(Konkurz) napovedal je g. J. Držič pri sv. Petru pod sv. goro in je 20. febr. dan upnikom določen pri sodnji v Kozjem.

(Zb'aznil) je g. Fr. Vaš, inženir in posestnik na Vranskem.

(Razstava) poljedelskih pridelkov bo letos na jesen v Lipnici.

(Vinorejska šola pri Mariboru) ima v četrtek 13. febr. javno skušnjo.

(Dete v Savo) vrgla je 18letna mati nezakonska v Brežicah.

(Delavec ubil) se je v Hrastniku A. Egger, ko je v jamo 24 metrov globoko pal.

(Luteranov) je v Mariboru bilo lani 114, v Konjicah 5, Račah 7, Ptuj 10, Radgoni 18, Slatini 4, Spielfeldu 5, Turnišu 4. Pastorju je ime g. Jož. Klimanek.

(V odbor ljutomerske čitalnice) izvoljeni so gg. Kukovec, Mravljak, Štuhec, Knyl, Baš, Perc in Sršen.

(Javno zahvalo) izrekata podpisana vsem obiskovalcem tombole, darovnikom dobitek in onim gg. Vrančanom, ki so nas podpirali 2. febr. t. l. pri sv. Juriju pod Tabrom ter pripomagali, da se je 90 fl. nabralo za ubogo šolsko mladino. Bog plati vsem! Fr. Novak, načelnik kr. šolskega sveta, F. Šorn učitelj.

(V Slivnici pri Mariboru) imajo sedaj v učilnici namesto učitelja in učencev v 3. razredu — c. kr. financerje.

(Mariborska čitalnica) napravi letošnji pust in post sledeče veselice: 15. febr.: veliki ples,

25. febr. mali ples v kostimih; 19. marca besedo s šaljivo loterijo; 30. marca besedo s tombolo. Velikonočni ponedeljek popoldan skupno pot v Emaus (kam? se bode posebej naznanilo).

(Nov notar) pride v Gornjigrad, g. dr. Juri Detiček.

(Šoštanjska posojilnica) ima v rezervnem fondu 12.800 fl. vsega premoženja 23.300 fl.

(Župnik v Reichenbergu) je postal č. g. Franc Walter. č. g. Franc Kalin stopi 1. marca v pokoj.

(Dražbe) 10. febr. Jožef Ornik v Rogoznici 4496 fl. 11. febr. Juri Kosmajer v Lastomercih; 12. febr. Štefan Pušnik v Sp. Loznici; Lojza Kocpek v Oseku 2510 fl. Tomaž Kurnik na Drvanji 7210 fl. Gregor Vrečko, Jožef Jakš in Urša Drogenik, vsi v Šmariji.

Tržna cena

preteklega tedna po hektolitrih.

Mesta	Pšenica	Rž	Ječmen	Oves	Taršica	Proso	Ajda
	fl. kr.	fl. kr.	fl. kr.	fl. kr.	fl. kr.	fl. kr.	fl. kr.
Maribor	6 20	4 30	4 20	2 50	4 20	4 30	4 20
Ptuj	6 —	4 —	3 40	2 40	4 —	3 40	3 80
Varaždin	4 10	4 70	2 60	2 20	3 20	3 40	3 60
Dunaj	9 64	6 75	7 20	6 22	5 15	6 85	— —
Pešt	8 72	5 80	6 90	5 60	4 25	4 75	— —

Najnovejši kurzi na Dunaju.

Papirna renta 61.45 — Sreberna renta 62.72 — Zlata renta 74 — — Akcije narodne banke — — Kreditne akcije 213 — — 20 Napoleon 9.32. — Ces. kr. cekini 5.55 — Srebro 100 —

Loterijske številke:

V Gradcu 1. februarja 1879: 46, 10, 67, 68, 64. Na Dunaju " " 65, 19, 11, 66, 51.

Prihodnje srečkanje: 15. februarja 1879.

Nadučiteljska služba

v Negovi s plačo od 550 gold. opravilno doklado od 50 gold. s prostim stanovanjem in s eventualnim poboljškom dohodkov službe orglarja se razpisuje do 1. marca t. l.

Prosilci nemškega in slovenskega jezika zmožni naj uložijo svoje prošnje po pravilnem potu.

Okrajni šolski svet Zgorn. Radgone

2—3 dne 28. prosinca 1879.

Prvosodnik **Premmerstein.**

Orgle

še dosti dobre so po ceni na prodaji pri farni cerkvi v Skalalah. Pogodbe se zvejo pri cerkvenem predstojništvu.

3—3

Olja delat

3—3

vabi Janez Černe, po domačem Haba, v Framu (Fraubeimu), ki je sedaj iz nova začel olje delati!

Častitim gospodom župnikom!

Podpisani vljudno naznanujem, da izdelujem mesingaste in kositarske prav lične cerkvene laterne ali stalnice

v različnem zlogu, tudi štirivoglate za razsvetljavo po cerkvi, obhajilne svetilnice, kljukaste svečnike za pod križeva pota, pušice za pobiranje miloščinje po cerkvi, predmašne umivalnice itd.

Vsake vrste železna ognjišča za vzditati ali iz železn. ploščaka, kositarske škafe, kakor vsakovrstno kuhinjsko orodje in razne vtisnjene ali gladke posode.

Tudi izdelujem razna železna vrata in omrežja za cerkve in pokopališča, kakor sicer vsakovrstne ključavničarske in kovarske reči.

Prevzamen vsakovrstno pokrivanje zvonikov, cerkev itd. z železnim, cinkastim, kositarskim ali bakrenim ploščakom, izdelovanje strešnih žlebov in strelovodov, barvanje zvonikov, cerkvenih streh itd. popraviljanje vseh sem spadajočih stvari itd.

K obilnemu naročevanju se najuljudnejše z dobro napravo kot z nizko ceno priporoča

Jakob Belec,

stavbni klepar, ključavničar kovač in posestnik v Šent-Vidu pri Ljubljani.

2—3

Na zahtevanje se postrže z obrisi

OZNANILO.

2000 jabelkinih sadnih drevesc, pripravnih za cepljenje (divjakov), pa tudi nekoliko gruškinih, 1—2 metra visokih, po 5—10 kraje.; potem 1000, meter visokih, prav lepih, 3letnih hrastovih sadežev, po 5 kraje. se dobi pri

Mart. Žnidarju,

posestniku v Košenci poleg Celja.

3—3